

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgere, hvorfor vi går videre i ordførerrækken. Hr. Per Clausen.

Kl. 15:19

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Nogle kunne måske, når de hører den her debat, få det indtryk, at diskussionen handler om en traktat, der er grundlæggende forskellig fra det, der har karakteriseret EU indtil nu, og det er faktisk kun på ganske få områder rigtigt. Det, der er problemet med den her traktat, er ikke, at alt er nyt, for det er det slet ikke, men at det gamle, der bliver tilbage, i hovedsagen er dårligt og det nye, der kommer til, forstærker den tendens.

Det, der jo er underligt, er, at vi her i Folketinget står og diskuterer en ny Lissabontraktat fuldstændig løsrevet fra de kritikpunkter, der har været rejst af EU i de foregående år. Hvor ofte har vi ikke stået her i Folketingssalen, siddet i Folketingets udvalg, deltaget i folkelige debatter og diskuteret det meget store problem, at alle beslutninger i EU grundlæggende er underlagt hensynet til det indre marked. Vi har kunnet konstatere, hvordan hensynet til det indre marked gør, at de krav, der stilles til økologiske fødevarer, ændres, sådan at nitrit bliver en del af økologien, at medicin i fødevarer er noget, vi bliver nødt til at acceptere, at de omfattende dyretransporter, der foregår i EU, er uden for vores rækkevidde – alt sammen på grund af det indre markeds dominans i EU. Jeg kan huske, at der, når vi diskuterer det med Socialdemokraterne, SF og De Radikale, er enighed om, at det er skidt, og at det ville være dejligt, hvis vi kunne få det indre markeds totale dominans i EU reduceret.

Der er en anden ting, vi også har brugt meget tid på at diskutere: EF-Domstolens dominans – hvordan EF-Domstolen ved hjælp af at træffe afgørelser om bopælspligt og nu også om konfliktspørgsmål og i en række andre tilfælde har truffet beslutninger, der gør, at det, vi troede var forudsætningen for vores EU-medlemskab, ikke længere var det. Også på det område har der været bred kritik, brede diskussioner og enighed om, at det burde vi gøre noget ved.

Forbløffende nok spiller disse ting tilsyneladende ingen rolle, når de EU-ukritiske partier diskuterer deres holdning til Lissabontraktaten, for så er Lissabontraktaten god, et fremskridt, på

trods af at den ikke gør noget ved de grundlæggende problemer, der er i EU. Når det så oven i købet er sådan, at man får præsenteret problemet virkelig åbenlyst i kraft af de afgørelser, som EF-Domstolen i de seneste måneder har truffet, som betyder, ikke bare at vi nu ved, at det, om en konflikt er lovlig eller ej, afgøres af EF-retten under hensyntagen til fællesskabsretten, dvs. under hensyntagen til det indre marked, den fri konkurrence osv., men at der også i forlængelse af det kan rejses spørgsmålstegn ved kommunernes mulighed for at træffe beslutninger om, hvorvidt de ting, man sender i udbud, rent faktisk skal foregå på overenskomstmæssige vilkår.

Når man får den her oplagte anledning til at tage spørgsmålet om det indre marked op, denne oplagte anledning til at tage EF-Domstolen op, denne oplagte anledning til at sige, at nok er nok, og at vi ikke vil acceptere, at Lissabontraktaten køres igennem, uden at de her problemer er løst, så ønsker man ikke at bruge den anledning, på trods af at man jo erkender, at det rykker ved selve grundlaget for det danske medlemskab af EF og EU, som det har været formuleret igennem alle årene, når EF-Domstolen træffer de her afgørelser. Alligevel ender man altså med at sige, at det at få Lissabontraktaten igennem alligevel er så vigtigt, at det ikke må stoppes af hensyn til bagateller som konfliktretten og spørgsmålet om det kommunale selvstyre. I stedet for vender man tingene på hovedet og siger, at det er de såkaldte modstandere, der vil tage Lissabontraktaten som gidsel. Jeg vil vove den påstand, at det er de EU-ukritiske partier, som tager konfliktretten, muligheden for at føre en selvstændig politik som gidsel for at få Lissabontraktaten gennemført.

Nu burde det jo være sådan, at alting var klarlagt. Der er jo faldet rosende ord til dem, der har stillet mange spørgsmål tidligere i dagens debat, og det er vi selvfølgelig glade for. Men det viser sig nu alligevel, f.eks. når man i dag læser Politiken, at der tilsyneladende alligevel er en uvane, også i det folkevalgte Europa-Parlament, når det handler om at bringe ting videre til offentligheden. For hvad siger man dernede? Ja, vi skal selvfølgelig gå i gang med at lave alle forberedelserne til at sikre, at det, der bliver vedtaget med Lissabontraktaten, hurtigt kan føres ud i livet.

Kl. 15:24

Men, siger Jo Leinen, som er formand for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender i Europa-Parlamentet: Hvis der skulle være noget poli-